

Câu chuyện: Sự tích cây vú sữa

Ngày xưa ngày xưa, ở một ngôi làng nhỏ bên dòng sông hiền hòa, có hai mẹ con sống trong một căn nhà tranh đơn sơ. Người mẹ làm lưng quanh năm, lúc thì ra đồng gặt lúa, khi thì mò cua bắt ốc ngoài bờ sông. Tất cả chỉ vì bà thương con trai, mong con lớn lên khỏe mạnh, khôn ngoan và thành đạt.

Cậu con trai thuở nhỏ rất ngoan, lúc nào cũng quăn quýt bên mẹ. Nhưng càng lớn, cậu lại trở nên ham chơi, thích rong ruổi với bạn bè. Cậu thường bỏ mặc lời dạy bảo của mẹ, lười làm việc nhà, nhiều khi còn cãi lại mẹ. Người mẹ buồn lắm, nhưng vẫn nhẫn nhịn, bởi trong lòng bà, đứa con trai chính là niềm hy vọng duy nhất.

Một ngày nọ, cậu bé vì giận mẹ mắng đã vùng vằng quát to:

– Con không cần mẹ nữa! Con sẽ bỏ đi, sống tự do, không ai ràng buộc!

Nói rồi, cậu bỏ nhà ra đi. Người mẹ run rẩy gọi theo con trong nước mắt:

– Con ơi, đừng đi! Ở nhà với mẹ, con sẽ khổ đấy...

Nhưng bóng dáng con đã xa dần cuối ngõ, chỉ còn lại tiếng nấc nghẹn.

Từ ngày con bỏ đi, người mẹ ngày nào cũng ngóng ra cửa. Bà ra bờ sông, ra chợ, hỏi thăm từng người qua lại:

– Có ai thấy con trai tôi đâu không?

Thế nhưng, chẳng ai biết. Đêm xuống, bà lại thắp ngọn đèn dầu, ngồi trước hiên chờ. Ánh mắt bà dõi về con đường xa, nơi bà tin rằng con trai mình sẽ có ngày trở về.

Cậu bé lang thang khắp nơi. Lúc đầu, cậu thấy vui vì được tự do, muốn gì làm nấy. Nhưng chẳng bao lâu sau, cậu mới nhận ra: không có mẹ, chẳng ai lo cho bữa ăn, giấc ngủ. Bận bè thừa dằn, cuộc sống lang bạt khiến cậu khổ cực, áo quần tả tơi. Trong những đêm đói rét, cậu chợt nhớ đến vòng tay mẹ, nhớ đến bát cơm nóng hổi và giọng nói dịu dàng.

Nhiều lần, cậu định quay về nhưng rồi xấu hổ, sợ mẹ không tha thứ. Mỗi đến một chiều mưa nặng hạt, nỗi nhớ trào dâng, cậu quyết định trở lại quê nhà.

Con đường quen thuộc vẫn đó, nhưng ngôi nhà tranh đã cũ kỹ hơn xưa. Cánh cửa hé mở, im lìm. Cậu gọi to:

– Mẹ ơi! Con về rồi!

Không ai đáp lại. Cậu gọi mãi, chỉ nghe tiếng gió xào xạc ngoài vườn. Lòng cậu hoảng hốt. Cậu chạy khắp nhà tìm mẹ nhưng không thấy.

Giữa sân, một cây lạ mọc lên. Cành lá xanh rì, tỏa bóng mát dịu dàng. Trên cành lủng lẳng những quả tròn, vỏ xanh căng mọng. Ngạc nhiên, cậu đưa tay hái một quả, khế cắn. Ngay lập tức, dòng nhựa trắng ngọt ngào trào ra, mát lạnh như sữa. Vị ngọt ấy chan chứa tình thương, khiến cậu sững người, rồi bật khóc nức nở:

– Đây... chính là mẹ! Mẹ đã hóa thân thành cây này, để vẫn che chở và nuôi dưỡng con, dù con đã từng làm mẹ khổ đau!

Cậu quỳ dưới gốc cây, ôm lấy thân cây run rẩy, giọt nước mắt chan hòa cùng dòng nhựa trắng. Tiếng nấc nghẹn của cậu vang vọng khắp vườn, như một lời hối hận muộn màng.

Từ đó, cây được người dân gọi là cây vú sữa – bởi dòng nhựa trắng ngọt ngào như giọt sữa mẹ hiền. Họ truyền nhau câu chuyện để nhắc nhở con cháu đời sau: tình mẹ bao la, không gì có thể thay thế. Dù con có làm lỡ, mẹ vẫn luôn bao dung, yêu thương con vô điều kiện.

Và thế là, mỗi khi thưởng thức trái vú sữa, người ta lại nhớ đến câu chuyện cảm động ấy, nhớ đến công ơn sinh thành, dưỡng dục, để biết trân trọng, yêu thương cha mẹ của mình hơn.

Người viết

Nguyễn Quang Anh – Học sinh lớp 5A8
Trường TH Long Biên